

17 sön e Trefaldighet
Guds kärlek till oss

Psalmer: 18, Ps 111, 242, 28, 157, L211

Texter: Pred 12:1-7, 1 Joh 4:13-21, Matt 6:19-24

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen

1 Joh 4:13-21

13 Vi vet att vi förblir i honom och han i oss genom att han har gett oss av sin Ande.

14 Vi har sett och vittnar om att Fadern har sändt sin Son som världens Frälsare.

15 Om någon bekänner att Jesus är Guds Son, förblir Gud i honom och han själv förblir i Gud. 16 Och vi har lärt känna den kärlek som Gud har till oss och tror på den.

Gud är kärlek. Den som förblir i kärleken förblir i Gud, och Gud förblir i honom.

17 Så har kärleken nått sitt mål hos oss: att vi har frimodighet på domens dag. För sådan han är, sådana är också vi i den här världen. 18 Det finns ingen rädsla i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan, för rädsla hör samman med straff. Den som är rädd är inte fullkomnad i kärleken.

19 Vi älskar därför att han först har älskat oss. 20 Om någon säger att han älskar Gud men hatar sin broder, så är han en lögnare. Den som inte älskar sin broder, som han har sett, kan inte älska Gud som han inte har sett. 21 Och detta bud har vi från honom: att den som älskar Gud också ska älska sin broder.

Herre, skriv dessa ord i våra hjärtan. Amen

Vår text är angelägen av flera orsaker:

Johannes skrev sitt första brev till församlingar som hade problem med en tidig form av gnosticism. Gnostikerna menade att det andliga var gott men det fysiska var ont. En del av dem drog slutsatsen att bara man sjöng "halleluja" och sa sitt "amen" vid gudstjänsten på söndagen så spelade det ingen roll vad man gjort med kroppen på lördagskvällen eller resten av veckan. Johannes betonar att Jesus har återlöst oss till kropp och själ. Om vi har gemenskap med Gud som gjort så stora kärleksgärningar mot oss så kommer det att märkas i vårt liv. Eftersom han i sin nåd har skänkt oss sin Ande och tron och vi lärt känna honom så kommer det att förändra också vårt liv. Har vi kontakt med kärlekens källa så kommer kärleken också att visa sig i våra liv gentemot våra medmänniskor.

Stycket är också angeläget när vi inte gillar vad Gud gör, eller när vi är missnöjd med vad han inte gör. Det är många saker Gud gör som vi inte förstår och som gör ont i

oss att se. Två plötsliga och oväntade dödsfall har inträffat i vår kyrka. Det gjorde ont att höra att Lage Westerberg dött och man har svårt att förstå att Gud ryckt honom bort när han var så viktig för församlingen i Öjebyn. Och det gjorde ont att höra att Gud kallat hem Jenny Karlsson, bara 20 år ung, genom en våldsamt trafikolycka, till stor sorg för församlingen i Ljungby och hela vår kyrka. Det är svårt att förstå varför Gud gör så. Vi upplever det inte som kärleksgärningar. När vi känner så ska vi gå till denna text och bli påmind om hur Gud visat sin kärlek till oss och vilket mål Guds kärlek har hos oss.

Predikaren beskrev en annan förlust som också känns jobbig när man gör den. Det är när döden närmar sig långsamt och de år kommer då vi måste säga: ”De ger mig ingen glädje”. När vi förlorar mer och mer av synen och hörseln, när vi förlorar styrkan i händer och fötter, när det blir svårt att tugga maten och hjärtat inte längre orkar som förr, när man inte är lika alert och man förstår att det oundvikliga närmar sig då stoftet vänder åter till den jord det kommit från och anden vänder åter till Gud som gav den. Det ena som det andra väntar oss alla, antingen plötslig död eller långsam död. Predikaren manar oss att tänka på Gud medan tid är. Johannes använder uttryck som ”vi vet”, ”vi har sett”, ”vi vittnar om”, ”vi har lärt känna”. Vad är det vi har lärt känna? Ja, vi har lärt känna den kärlek Gud har till oss och tror på den. Det står fast vad som än händer i våra liv.

Svenskan är fattigare än grekiskan på att kunna beskriva kärlek. Grekiskan har tre olika ord för olika sorts kärlek. Kärlek som är vänskap, kärlek som är förälskelse och den kärlek som det här handlar om. Det är en kärlek som är självuppoffrande, den gör det som är gott mot andra oavsett kostnaden. Det är en kärlek som tvingar mig att göra det som är bäst för andra även om det är obekvämt, riskfyllt eller smärtsamt för mig själv. Jesus visade denna kärlek när han i nattvardssalen sa: *stå upp och låt oss gå härifrån*. Han gick då till Getsemane för att låta sig gripas. Vi ser denna kärlek när han var i sådan ångest att han svettades blod. Hela situationen var smärtsam för honom men han gjorde det av kärlek till oss och sin Fader. Vi ser denna kärlek när han lider och dör för oss. Jesus sa också före allt detta skedde: *ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner*. Det är i denna betydelse Johannes använder ordet ”kärlek” i vår text.

Vi ska gå igenom texten som påminner oss om Guds kärleksgärningar. Johannes skriver:

13 Vi vet att vi förblir i honom och han i oss genom att han har gett oss av sin Ande.

14 Vi har sett och vittnar om att Fadern har sändt sin Son som världens Frälsare.

Gud har fullbordat sin kärleksfulla plan att frälsa oss. Gud har gjort två saker - de är utförda, fullbordade: Han har sändt sin Son som världens Frälsare och han har gett oss sin Ande för att vi ska ha en innerlig gemenskap med honom. Att vi förblir i honom

och att han förblir i oss beror inte på något ömsesidigt löfte eller åtagande. Det beror helt och fullt på att Gud har fullbordat sin kärleksfulla plan för vår frälsning. Han har sänt sin Son och han har gett oss sin Ande. Det är Gud som upprättat gemenskap med oss och inte tvärtom. Och det är han som är källan och ursprunget till allt som kallas kärlek i de följande verserna.

15 Om någon bekänner att Jesus är Guds Son, förblir Gud i honom och han själv förblir i Gud. 16 Och vi har lärt känna den kärlek som Gud har till oss och tror på den.

Gud är kärlek. Den som förblir i kärleken förblir i Gud, och Gud förblir i honom. Om någon bekänner att Jesus är Guds Son så är det ett yttre tecken på den innerliga gemenskap som den personen har med Gud. Det är Gud som upprättat gemenskapen och den goda bekännelsen är en frukt av den gemenskapen. Johannes gör här en tillämpning av Jesu liknelse om vinträdet och grenarna. Jesus sa då till sina lärjungar: *utan mig kan ni inget göra.* Så är det också här: gemenskapen som Gud upprättat med oss ger oss kraft att bekänna Jesus som Guds Son och vår Frälsare. Om vi har gemenskap med honom som ger oss kraft och kärlek så finns samma slags kärlek hos oss. Men det är inte vår kärlek vi litar på. Vi har lärt känna och tror på den kärlek som Gud har till oss. Gud är kärlek. Han är för oss, han har gjort stora kärleksgärningar till vårt bästa. Han har gjort allt utan att tveka inför kostnaden. Gud har handlat helt osjälviskt. Han har sänt sin Son som världens Frälsare. *Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.* Det är Guds stora kärleksbevis mot oss syndare. Det är denna gudomliga kärlek vi har lärt känna och tror på. Vi förblir i den kärleken både mörka och ljusa dagar, i sorg och glädje.

Målet för Guds kärlek till oss är att vi ska kunna vara frimodiga på domens dag. Johannes skriver: *Så har kärleken nått sitt mål hos oss: att vi har frimodighet på domens dag. För sådan han är, sådana är också vi i den här världen. 18 Det finns ingen rädsla i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan, för rädsla hör samman med straff. Den som är rädd är inte fullkomnad i kärleken.* Jag tror att många läst dessa verser men tänkt på fel kärlek. Vilken kärlek menar Johannes när han skriver att den fullkomliga kärleken driver ut rädslan? Är det vår kärlek till Gud eller är det vår kärlek till vår nästa? Hur blir vi fullkomnade i kärleken? Hur får vi en perfekt kärlek till Gud och till vår nästa så att vi slipper vara rädda för domen? Ja, på den frågan måste vi svara ”aldrig”. Vår kärlek till Gud blir aldrig fullkomlig på denna sida graven, inte heller vår kärlek till nästan. Vi kan aldrig vara frimodiga på domens dag om vi måste stå där och redogöra för vår kärlek. Men det är inte vår kärlek som Johannes talar om. Den fullkomliga kärleken som driver ut rädslan är Guds kärlek till oss som vi lärt känna och tror på. När vi förstått att Gud så högt älskade världen att han utgav sin enfödde Son för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad

utan ha evigt liv, ja, då kan vi vara frimodiga på domens dag. Målet för Guds kärlek till oss att vi utan rädsla ska kunna stå där inför honom på domens dag. Guds kärlek ger oss verkligen en sådan frimodighet. Gud har bevisat sin kärlek genom att sända sin Son till försoning för våra synder. Genom tron på honom kan vi frimodigt träda fram inför Gud den dag han kallar oss.

En av Bibelns mest välkända verser finns i vår text: *19 Vi älskar därför att han först har älskat oss.* Den kärlek han har visat oss är en självuppoftande kärlek till ovärdiga. Och den kärlek som kommer från honom som vi reflekterar är likadan, den omfattar alla, liksom Guds kärlek omfattar alla. Den unge man som kom till Jesus och frågade vad han skulle göra för att få evigt liv fick svaret: vad säger buden. Och han återgav lagen på ett riktigt sätt: vi ska älska Gud över allting och vår nästa som oss själva. Då ville han ursäkta sig med att säga att det ju var en definitionsfråga vem som räknas som vår nästa. Kanske någon vill göra på samma sätt här eftersom Johannes skriver om kärleken till den som räknas som vår broder: *20 Om någon säger att han älskar Gud men hatar sin broder, så är han en lögnare. Den som inte älskar sin broder, som han har sett, kan inte älska Gud som han inte har sett. 21 Och detta bud har vi från honom: att den som älskar Gud också ska älska sin broder.* Är det en definitionsfråga vem som är vår broder? Är det familjen, är det alla i församlingen eller kyrkan, eller sträcker sig definitionen ännu längre? Jesus gav en definition av vem som är vår nästa - eller vem som är vår broder - i liknelsen om den barmhärtige samariten. Den förbarmande, självuppoftande kärleken sträcker sig till alla. Om Guds kärlek sträcker sig till alla, och om vår kärlek kommer från honom, så ska också vår kärlek sträcka sig till alla. Om någon kommer i kontakt med oss utan att alls få del av någon värme utan bara hårdhet och kyla så måste det ha det blivit något brott i vår kontakt till kraftkällan. Jesus säger på ett ställe: *utan mig kan ni inget göra.* Men om vi har kontakt med honom så bär vi frukt. Har vi gemenskap med själva källan till självuppoftande kärlek så kommer det att märkas i våra liv, i vår kontakt med andra.

Därmed är cirkeln sluten och vi är tillbaka där vi började. Johannes tar i sitt brev upp problemet med att gå i kyrkan och vara andlig på söndagen men inte bry sig om vad man gör med kroppen på lördag kväll eller resten av veckan. Gud har upprättat en verklig och innerlig gemenskap med oss. Kärleken från honom visar sig hos oss i en god bekännelse och kärleksfulla gärningar, såvida kontakten med kärlekens källa är obruten.

Jag är övertygad om att våra trossyskon som kallats hem av Herren frimodigt kan träda fram inför honom. Det är också målet för Guds kärlek hos oss, att vi kan vara frimodiga på domens dag. Vi kan vara helt frimodiga när vi lärt känna den kärlek Gud har till oss och kommit till tro på den. Gud har ju visat sin kärlek till oss genom att

sända sin Son till försoning för våra synder. Amen

Låt oss be

Himmelske Fader, vi tackar dig för att du uppfyllt din plan för vår frälsning. Ja, vi är köpta till en ofattbar kostnad. Du har sänt din Son som vår Frälsare. Vi tackar dig Herre Jesus att du villigt offrade dig för oss för att vi ska tillhöra dig. Och vi tackar för Anden som bevarar oss så att vi förblir i dig. Hjälp oss så att den gemenskapen visar sig i våra liv så att vi gör gott mot alla, liksom du gjorde gott mot alla. Amen.